

18. Γέρων και Θάνατος

Εις ένα όρος εις γέρων έκοπτε ξύλα και έβαλέν τα εις τους πλάτες τους. Και επειδή ήτον πολύς ο δρόμος και αγανάκτησεν, έθεσε κάτω τα ξύλα και έκραζεν: «Ω Θάνατε, έλα και έπαρέ με!» Και παρευθύς ήλθεν ο Θάνατος και λέγει του: «Διατί με κράζεις;» Και ο γέρων του λέγει: «Κράζω σε διά να μου βοηθήσεις να φορτωθώ τα ξύλα.»

Ο μύθος λέγει ότι πας άνθρωπος αγαπά την ζωήν, και καλά και εις μυρίες ανάγκες κράζει τον θάνατον και φαίνεται ότι επεθυμά να αποθάνει, πλήν κάλλιον έχει πάντα την ζωήν παρά τον θάνατον.

Γιώργος Μ. Παράσογλου (επιμ.), *Ανδρόνικος Νούκιος, Γεώργιος Αιτωλός, Αισώπου μύθοι. Οι πρώτες νεοελληνικές μεταφράσεις* [Νέα Ελληνική Βιβλιοθήκη, ΣΠ 58], Εστία, Αθήνα 1993.